

Nr 51.

Av herr **Welin**, om frihet för musici i vissa fall från bevillningsavgift enligt förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

I kungl. förordning angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908 4 § 1 mom. heter det: »Utlänning, som . . . här i riket giver offentlig föreställning eller tillställning av vad slag det vara må, vare sig mot inträdesavgift eller mot avgift, som eljest på ett eller annat sätt fordras, uppbäres eller mottages, skall . . . härför utgöra särskild bevillningsavgift med fem procent av bruttoinkomsten«. Vidare finnes i momentet stadgad om vissa maximi- och minimiavgifter. Och samma paragrafs 2 mom. lyder: »Utlänning, som . . . medverkar vid av svensk eller utlänning given offentlig föreställning, offentligt utförande av musik . . . skall . . . erlægga särskild bevillningsavgift med tio procent av den inkomst, som på grund av hans medverkan tillflyter honom . . .».

Nu har det hänt, att föreläsninganstalter vid vissa tillfällen i rätt stor utsträckning använt utländska medborgare att medverka vid av anstalterna anordnade konserter, och för de sålunda medverkande utlänningarna ha föreläsninganstalterna måst erlægga denna så kallade artistskatt.

Det synes emellertid olämpligt att sådan skatt i detta fall upptages. Föreläsninganstalterna åtnjuta anslag av staten och oftast av kommunerna, understundom även av landstingen. De betraktas således som allmännyttiga och förtjänstfulla företag, som böra av det allmänna uppmuntras. Då så är, synes staten icke böra avfordra de medverkande en skatt, som dock ytterst får betalas av föreläsninganstalterna själva. Det är uppenbart ett orimligt förhållande, att staten samtidigt genom anslag av allmänna medel

uppmuntrar ett företag och genom skatt till statskassan försvårar dess verksamhet.

Till den olägenhet, som ligger i själva skatten, komma de besvärligheter, som äro förenade med skattens erläggande. För varje konsert skall göras särskild ansökan. Särskilda föreskrifter skola följas beträffande kontrollen över influtna medel och så vidare. Redan den anmälan, som enligt kungl. kungörelsen angående rätt för utlänning och i utlandet bosatt svensk undersåte att här i riket giva offentlig föreställning med mera eller att därvid medverka av den 31 december 1913 vållar föreläsningsanstalt besvärligheter och i vissa fall kostnader. Så mycket mer önskvärt är det, att ingen skatt behöver erläggas.

Det förefaller därför berättigat, att föreläsningsanstalter och liknande statsunderstödda verksamhetsgrenar befrias från erläggande av den bevillningsavgift, som det här är fråga om, detta så mycket mer som enligt först åberopade förordning av den 23 oktober 1908 »amatöridrottsmän vid deltagande i idrottstävlingar» äro befriade från sådan avgift. För ändamålet borde åt samma förordnings 12 mom. kunna givas t. ex. följande lydelse:

»Frihet från erläggande av bevillningsavgift enligt denna paragraf åtnjutes:

- a) för musici, som anställas av statsunderstödd föreläsningsanstalt och annan liknande statsunderstödd upplysningsverksamhet;
- b) för amatöridrottsmän . . . ; samt
- c) då Kungl. Maj:t . . . bevillningsavgift».

Med anledning av det anförda tillåter jag mig alltså hemställa,

att riksdagen ville till Kungl. Maj:t ingå med anhållan, att Kungl. Maj:t behagade i kungl. förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908 införa den bestämmelsen, att frihet från erläggande av bevillningsavgift enligt denna förordning åtnjutes för musici, som anställas av statsunderstödd föreläsningsanstalt och annan liknande statsunderstödd verksamhet för folkupplysning och folkupfostran.

Stockholm den 18 januari 1919.

S. Welin.